

Vurig verlangen

Vurig Verlangen

Stefanie Van Mol

*Opgedragen aan mijn grote liefde.
Zonder jou was dit boek er nooit gekomen.
Bedankt dat je altijd in mij gelooft.*

SVM

xxx

Schrijver: Stefanie Van Mol
Coverontwerp: Depositphotos©
ISBN: 9789462546202
© Stefanie Van Mol

1

Verknipt.

Een ander woord had ze er niet voor.

Roxanne was gewoon verknipt.

Roxanne Van Boxel stond al een tiental minuten voor de ingang van Het zwarte schaap. Ze staaarde door het venstertje naar binnen, maar zag haar vriendin nergens.

Waar ben je nu bang voor?

Het werd tijd dat ze zich over haar angst heen zou zetten. De oude zelfzekere Roxanne kon een café zomaar binnenstappen, zonder dat er iemand bij was, of zonder dat het voelde alsof iemand haar in haar maag stompte. Haar handen voelden klam en het angstzweet brak haar uit. Ze nam nog een laatste diepe zucht, keek nog even naar haar weerspiegeling in het glas en stapte het café binnen. Voor vanavond had ze haar favoriete korte zwarte jurk aangetrokken. Die gaf haar altijd een heel sexy gevoel, en dat zou haar helpen om deze avond door te komen. Haar haar had ze los gelaten, haar weerbarstige krullen wouden deze avond niet meewerken. De lange blonde krullen sprongen op en neer als ze wandelde. Om het af te maken had ze haar rode laqué pumps aangetrokken, in dezelfde kleur als haar vuurrode lippenstift en nagellak.

Ze had afgesproken met Fleur, al sinds jaar en dag haar beste vriendin. Fleur had gelijk, Roxanne was de laatste maanden nu niet bepaald de beste vriendin geweest. Roxanne had een hele moeilijke periode achter de rug. Een periode van angst, verdriet en ontredde. Ze huiverde nog steeds bij de gedachte aan alles wat de afgelopen maanden gebeurd was. Als ze haar ogen sloot, dan speelde alles nog als een film af. Maanden heeft ze nachtmerries gehad. Maar nu leek het tij te keren. Maar ze was wel nog steeds doodsbang om haar appartement te verlaten.

Maar Fleur had gelijk, er waren ondertussen maanden verstreken, het werd tijd dat ze de draad terug opnam. Ze had er een hekel aan als Fleur gelijk had, maar ze had Roxanne doen inzien dat ze terug in het echte leven moest stappen, terug onder de levende mensen moest komen. De voorbije maanden was ze met geen stokken uit haar appartement te krijgen, zaterdagavond spendeerde ze stevast languit in haar zetel met haar pyjama, een grote zak popcorn en één of andere romantische huil film.

Nu Roxanne hier binnen stond, twijfelde ze opeens of ze hier wel klaar voor was. Ze had geen andere keuze, ze moest doorzetten, ze kon moeilijk voor eeuwig binnen blijven. Ze moest terug de zelfzekere Roxanne van vroeger worden. Het was behoorlijk druk, hier en daar waren enkele koppeltjes aan het dansen, en aan de toog hingen de gebruikelijke cafégangsters. De muziek stond zo luid dat ze haar eigen gedachten bijna niet meer kon horen. Misschien was dat wel goed, want als ze haar eigen gedachten zou horen, zou ze zich op haar hielen omkeren en zo snel mogelijk terug naar huis rennen. In haar eigen omgeving voelde ze zich goed, voelde ze zich veilig. Dat was een gevoel dat ze al een lange tijd niet meer had. Haar blik ging rond in de bar, maar Fleur was voorlopig nog nergens te bespeuren. Even flitste de gedachte om te vluchten door haar hoofd.

Komaan Roxanne, laat je niet kennen, je bent nu al tot hier geraakt er is geen weg meer terug.

In het hoekje zag ze een vrij tafeltje, ideaal, dan zaten ze niet teveel in het zicht, zeker nu ze nog alleen was. Net zoals iedereen, had ze het altijd al vreselijk eng gevonden om alleen in een café te zitten. Bang dat één of andere dronken caféganger haar zou aanspreken, of dat mensen naar haar keken. Het was maar te hopen dat Fleur hier snel zou zijn, ze was al een kwartier later dan afgesproken. De ober kwam langs en ze bestelde alvast twee glazen witte wijn en ging aan het tafeltje zitten.

Roxanne begon stilaan te denken dat Fleur niet meer zou komen. Ze voelde paniek opwellen in haar buik, haar ademhaling ging steeds sneller, en ze voelde een paniekaanval opkomen. Het laatste wat ze kon gebruiken was hier in het café flauwvallen.

Uit het zijvakje van haar handtas viste ze haar gsm, maar ze had geen gemiste oproep of sms. Haar vingers vlogen over het schermpje en ze typte snel een sms aan Fleur.

Kom je eraan???

“In de steek gelaten?”

Zijn zware stem deed haar opkijken. Haar ogen sperden zich open en wat ze zag zou de komende dagen op haar netvlies gebrand zijn. Donkere groene ogen keken zonder scrupules in de hare. Zijn zelfverzekerde blik staarde naar haar en ze was volledig de kluts kwijt. Ze moest even slikken en probeerde haar gedachten terug op orde te krijgen. Haar mond werd droog en ze voelde de bekende hunkering tussen haar dijen, ze was er zeker van dat haar slipje nat werd.

Jezus, wat was deze man goddelijk.

Het leek alsof hij rechtstreeks van de cover van een modellenblad hier binnengelopen was. Hij schreeuwde rijkdom en macht uit. Alle ogen van de aanwezige

vrouwelijke gasten waren op hem gericht. Zijn losse witte hemd was over een blue jeans getrokken en comfortabele mannelijke schoenen vervolledigden het plaatje. Zijn gezicht vertoonde stoppels en zijn donkerbruine haar lag warrig. Alsof hij er net met zijn handen was door gegaan. Deze verzorgd onverzorgde man hield aan zijn look en mijn god, wat was die geslaagd!

Er verscheen een verraderlijk lachje op zijn hemelse mond, in zijn ogen brandde vuur, verlangen en nog iets waar ze de vinger niet juist kon opleggen. Hij bekeek haar met een hongerige blik, liet zijn blik vanaf haar ogen naar beneden gaan, tot aan haar schoenen en weer terug naar boven. Hij wist perfect welke gedachten hij bij haar teweeg bracht.

Roxanne voelde iets in haar binnenste, een gevoel dat ze al lange tijd niet meer gevoeld had. Ze voelde een vurig verlangen door haar lichaam stromen. Een duister verlangen, waar ze al lange tijd niet meer aan toegaf. Maar ze voelde ook angst, ze was niet vergeten wat er de laatste maanden allemaal gebeurd was. Het schild dat ze gevormd had zorgde ervoor dat ze zichzelf beschermde. Net als hij op het punt stond om iets te zeggen verscheen Fleur.

Voor Roxanne doorhad wat er allemaal gebeurde was de lekkere vreemdeling verdwenen en sprong Fleur rond haar nek in een innige omhelzing.

“Wat zie je er fantastisch uit” gilte Fleur.

“Jij ook, blij dat je toch nog komt, ik was er bijna vandoor gegaan.”

Fleur rolde met haar ogen en grinnikte.

“Ik zou je toch nooit in de steek laten, zeker nu niet. Na al die tijd kom je eindelijk weer buiten, we gaan vanavond eens goed vieren.”

Zoals altijd zag Fleur er adembenemend prachtig uit. Het verklaarde meteen waarom ze zo laat was. Ze droeg haar favoriete rode jurk, haar zwarte haar was losjes opgestoken met hier en daar een losse krul. Haar amberkleurige ogen

straalden, en haar lippen waren vuurrood door haar lippenstift. Net zoals die van Roxanne. Die rode lippenstift was al sinds jaren hun kenmerk. Ook de mannen in het café hadden Fleurs verschijning gezien toen ze binnenkwam, en redelijk wat mannen keken haar aan.

“Oké Fleur, ik heb mijn deel van de afspraak nageleefd, ik ben hier in de bar opgetut en deze avond gaan we een feestje vieren!”

Fleur begon als een bezetene te babbelen. Wat had Roxanne dit gemist, de leuke gesprekken met Fleur, hun avondjes uit samen. Zij en Fleur waren al heel lang beste vriendinnen. Fleur had Roxanne de laatste maanden ook enorm gesteund. Telkens als ze de voorbijgaande maanden nood had aan een babbel stond Fleur voor haar klaar. Ze hadden samen veel gepraat en Fleur vond dat het nu tijd was om terug buiten te komen. Gedaan met alleen zitten in haar appartement, gedaan met wegkruipen. Vanavond zou ze proberen al haar slechte maanden te vergeten, en terug te genieten van het leven.

Fleurs getater verdween op de achtergrond, Roxannes blik dwaalde door de bar. Ze staarde een beetje rond in de bar, tot haar blik gevangen werd in een paar mooie donker groene ogen. Helemaal in het hoekje van de bar, bij de snookertafel stond de lekkere vreemdeling van daarnet. Hij stond met een paar van zijn vrienden een potje te snookeren, maar zijn aandacht was absoluut niet bij het spel. Hij staarde naar haar. Zijn blik brandde op haar huid. Er trok een rilling over haar ruggengraat heen. Opnieuw kreeg ze dat gevoel van daarnet, ze moest alle moeite doen om haar blik van hem los te maken. Ze probeerde het, maar dat lukte niet. Hij bleef haar aankijken, haakte zijn blik vast in de hare.

Hoe kon een man nu enkel met een blik zo een effect op haar hebben. Ze kende hem niet, wist niet eens zijn naam en toch kreeg ze een gevoel dat moeilijk te omschrijven viel. Fleur draaide zich om en keek in dezelfde richting, ze had

duidelijk opgemerkt dat Roxanne niet zo aandachtig bij het gesprek was.

“Wie is die lekkere vreemdeling?”

Met haar hoofd gebaarde ze naar de man aan de bar.

Roxanne vertelde alles aan Fleur. Over haar ontmoeting van daarnet, maar dat ze niet wist wie hij was. “Ga toch naar hem toe” ze gaf me een veel betekenende blik.

“Nee, ik ben hier gekomen om samen met jou een feestje te vieren, en dat is exact wat we nu gaan doen.”

Roxanne en Fleur keken elkaar aan, toosten opnieuw en namen nog een grote slok van hun drankje. Het zou een leuke avond worden. Dit voelde zo vertrouwd. Zo goed. Fleur had gelijk, dit was exact wat Roxanne nodig had om te ontspannen.

Roxanne en Fleur kenden elkaar al jaren. Zaten samen in de lagere - en middelbare school. Zelfs toen waren ze onafscheidelijk, beste vriendinnen. Toen ze ook samen naar de hogeschool gingen werd hun band enkel hechter. Na hun afstuderen ging Fleur meteen aan de slag bij haar vader, en ook Roxanne kreeg een job aangeboden. Maar daar was ze niet op ingaan, ze hadden al zoveel voor haar gedaan, ze was vast besloten om te bewijzen dat ze haar eigen pad kon maken. Dat zou ze door geen enkele man laten verknoeien. Nooit meer.

Enkele uurtjes en drankjes later waren ze al behoorlijk aangeschoten, en besloten dat het tijd was om naar huis te gaan. Fleur stond een eindje verderop geparkeerd met haar wagen, en ze zouden samen naar haar huis rijden, aangezien Roxanne iets teveel gedronken had zou Fleur haar thuis afzetten. Ze had voorgesteld dat Fleur bij haar bleef slapen. Het zou haar deugd doen eens een avond niet alleen te zijn. Het was buiten beginnen regenen en ze probeerden de plassen te omzeilen. Ze waren al een eindje onderweg toen Roxanne opmerkte dat ze haar gsm vergeten was.

“Ik moet even terug, ik ben mijn gsm vergeten.”

Fleur schudde haar hoofd.

“Jij vergeet ook altijd iets, ik ga alvast naar de wagen, ik zie je daar wel.”

Roxanne trok haar jas nog iets steviger dicht, het regende nu al behoorlijk en er was een koude wind bijgekomen. Een koude rilling liep over haar hele lijf. Ze rende in een snel tempo terug naar Het zwarte schaap.

Toen ze terug bij het café aankwam, stopte ze voor de deur. Ze was doodsbang om terug binnen te gaan. Ze balde haar vuisten, en sprak zichzelf nog wat moed in. Ze ging het café binnen en staarde naar de grond, in de hoop dat ze haar gsm nog terug zou vinden. Ze zou het vreselijk vinden als ze hem zou verliezen. Al haar nummers stonden ingesteld op haar telefoon, en ze had ook nog enkele berichtjes die ze al een eeuwigheid bewaarde.

Langzaam stapte ze voorruit richting het tafeltje waar zij en Fleur hadden gezeten. Haar ogen speurden de vloer af. De vloer was bezaaid met vuil. Papiertjes, kauwgom, lege flesjes maar ze zag nergens haar gsm.

Opeens kwam ze hard tot stilstand, het was alsof ze tegen een muur liep. Ze kreeg een harde klap tegen haar hoofd en viel achteruit op de grond. Een stekende pijn ging door haar hoofd. Roxanne probeerde haar val nog te breken maar was te laat en landde recht op haar staartbeentje. De tranen sprongen in haar ogen toen ze met een harde smak op de grond botste. Er trok een pijnschuit door haar hele lijf.

2

Vuur.
Zijn hele lijf vatte vuur toen zijn blik op haar viel.

Jonas Soetens had haar het eerst opgemerkt toen ze het café was binnengekomen. Het was alsof zijn blik naar haar getrokken werd. Ze was helemaal alleen in het hoekje gaan zitten, en voelde zich duidelijk ongemakkelijk. Hij had haar een tijdje in de gaten gehouden. Ze staarde voortdurend naar de ingang van het café. Ze was duidelijk op iemand aan het wachten. Er waren geen woorden om te omschrijven wat er door hem heen ging toen hij haar het eerst zag. Toen ze haar jas had uitgedaan stokte zijn adem in zijn keel. Voor het eerst in zijn leven was Jonas sprakeloos. Lust stroomde door zijn lijf, hij werd bloedheet van verlangen.

God weet dat hij al veel vrouwen gehad had, de laatste tijd was hij echter alleen gebleven, hij had genoeg van alle die losse scharrels. Deze keer zou hij pas een relatie aangaan als er echt een klik was. Niet enkel seks. Niet dat hij spijt had van zijn verleden, absoluut niet. Het had hem gevormd tot wie hij nu was, de levensstijl waar hij voor gekozen had. Een vrouw die in zijn handen belande wist heel goed waar ze aan toe was. Hij was veeleisend op alle gebieden, hij eiste controle.

Toen hij uiteindelijk besliste om haar aan te spreken had haar vriendin roet in het eten gegooid. De blik die ze hem gaf toen hij haar aansprak had hem verrast. In haar ogen zag hij verschillende dingen toen ze hem aankeek. Hij zag angst, maar ook een sprankeltje lust. Net zo snel als die sprankel verschenen was, had ze hem ook naar de achtergrond geduwd. Hij kon er niet helemaal zijn vinger opleggen, maar iets zei hem dat ze een harde noot was om te kraken.

Nu stond hij hier nog met enkele vrienden te praten, maar zijn aandacht was niet bij het gesprek. Het mysterieuze meisje was blijkbaar naar huis gegaan, nog voor hij de kans had gekregen om met haar te praten. Het beeld van haar stond op zijn netvlies gebrand. Wat had hij het jammer gevonden dat haar vriendin was toegekomen, anders had hij misschien meer te weten gekomen. De hele avond had hij haar in de gaten gehouden, maar toen hij even naar het toilet gegaan was, waren zij en haar vriendin blijkbaar vertrokken.

Lucas en Thomas stonden naast hem toen hij opeens een harde stoot tegen zijn rug voelde. Hij wankelde naar voren en morste met zijn bier over Lucas. Met een ruk draaide hij zich om, klaar om die persoon achter hem eens flink zijn gedacht te zeggen. Zijn voeten stonden aan de grond genageld, want toen hij zich omdraaide zag hij de mysterieuze dame voor hem op de grond liggen.

Zijn blik verzachte onmiddellijk. Haar lange blonde haren hingen voor haar gezicht, ze probeerde recht te komen maar zakte terug naar beneden. Ze was blijkbaar hard terecht gekomen, want ze trok lijkleek en keek verward.

“Alles ok?” vroeg hij bezorgd

Haar hoofd schoot meteen omhoog en ze sperde haar ogen wijd open. Jonas was meteen op zijn hoede. Voor haar was hij een volkomen vreemde, althans voorlopig toch. Ze had duidelijk niet verwacht om hem hier opnieuw te zien. Aangezien ze niet meteen antwoorde hurkte hij langzaam neer. Met zijn hand streek hij een blonde lok haar uit haar

gezicht. Hij stak zijn hand uit om haar recht te helpen. Ze ademde snel in en uit. Even zag hij twijfel door haar ogen gaan, ze beet op haar lip en hij zag dat ze nadacht of ze zijn hand zou aannemen.

Jonas zag verschillende emoties over haar gezicht lopen. Maar wat hem het meest fascineerde was de blik in haar ogen. Een blik van behoefte, hunkering. Maar ook een blik van verwarring en angst. Er gingen zoveel emoties over haar mooie gezicht dat hij zich moest inhouden om haar niet te kussen. Hij was nog nooit zo gefascineerd geweest door een vrouw.

Langzaam liet ze haar hand naar de zijne gaan, toen pas beseftte hij dat hij zijn adem had ingehouden. Hij gaf haar een triomfantelijke lach. Toen haar zachte handpalm de zijne raakte was het alsof er vuurwerk afging in zijn hoofd. Met haar vingers streelde ze zijn handpalm alvorens haar vingers in de zijne haakte.

Voorzichtig hielp hij haar recht en begeleide haar naar het dichtstbijzijnde tafeltje. Pas toen hij er zeker van was dat ze bleef recht staan liet hij haar los. Zijn handpalm tintelde nog na, en hij miste meteen het contact dat er tussen hen was.

“Over een entree gesproken.”

Er verscheen een lachje op haar gezicht.

“Sorry, ik zocht naar mijn gsm en had je niet gezien.”

Haar zeemzoete stem gleed over zijn huid. Ze klonk zo kwetsbaar. Hij grabbelde in zijn broekzak en haalde zijn gsm tevoorschijn. Hij reikte zijn hand naar voor en gebaarde dat ze zijn gsm moest nemen. Ze staarde naar zijn hand en keek dan van onder haar wimpers naar hem.

“Dat is mijn gsm niet.” zei ze zacht.

Wat klonk ze onschuldig. Hij moest er om lachen.

“Dat weet ik, het is mijn gsm. Misschien moet je even naar je eigen nummer bellen, dan hoor je hem misschien afgaan.”

Er verscheen een ‘o’ op haar mond en hij zag een blos over haar wangen trekken. Ze reikte langzaam naar zijn hand, en

nam zijn gsm aan. Haar blik ging nog even naar zijn gezicht, alvorens ze terug naar de gsm keek. Het was alsof ze op zoek was naar zijn goedkeuring. Jonas gaf haar een goedkeurend knikje. Het feit dat ze zijn goedkeuring zocht deed hem veel. Hij voelde meteen reactie tot in zijn kruis. Ze tikte snel haar nummer in en enkele seconden later klonk haar ringtone in de verte. Langzaam liep hij naar het tafeltje waar ze zonet gezeten had en viste haar gsm van tussen de rugleuning van het bankje. Met een grote grijns op zijn gezicht wandelde hij terug in haar richting en gaf haar de gsm.

“Wie zoekt die vindt.” hij gaf haar een knipoog.

Ze gaf hem een beleefd knikje en stond al klaar om opnieuw te vetrekken. Deze keer was hij echter niet van plan om haar zomaar te laten gaan. Ze wilde zich al omdraaien toen hij zijn hand op haar arm legde om haar tegen te houden.

“Ga je er al terug vandoor?” Ze keek eerst naar zijn hand en staarde dan naar zijn gezicht. In haar helder blauwe ogen stond verwarring, alsof ze niet goed wist was ze moest doen.

“Mijn vriendin zit al in de auto, ze wacht op mij.”

Haar stem klonk paniekerig, maar hij was nog niet klaar om al op te geven, want als er één ding was dat Jonas nooit deed, dan was het opgeven.

“Stuur haar een sms’je, ik zorg er persoonlijk voor dat je thuisgeraakt.” drong hij aan.

“Ik denk niet dat dat een goed idee is, ik moet er echt vandoor. Bedankt voor de hulp.” Ze trok haar arm los en keerde zich om. Ze snelde al naar buiten nog voor hij haar kon tegenhouden. Hij liep haar achterna tot op de stoep voor het café. “Geef me dan tenminste toch je naam.” riep hij haar achterna.

Ze negeerde hem en liep zo snel als ze kon verder, zonder nog om te kijken. Ze wandelde zo snel dat haar kont verrukkelijk op en neer ging. Het was duidelijk dat er iets speelde maar hij kon er niet meteen de vinger op leggen. In

elk geval had hij toch haar nummer kunnen bemachtigen. Hij keek nog eens naar haar nummer op zijn gsm en grinnikte toen hij zijn gsm dichtklapte en hem opnieuw in zijn broekzak stak.

Jonas was vastberaden om haar opnieuw te zien, maar onder andere omstandigheden. Bij een etentje, of naakt in zijn bed. Zijn gedachten sloegen duidelijk op hol, hij wist niks over haar, zelfs niet haar naam. Het enige wat hij wel wist was dat hij haar moest hebben. Toen hij terug binnenging in het café stonden Lucas en Thomas naar hem te kijken.

“Ik ken die blik in jouw ogen, wie was dat?”

Lucas keek hem nieuwsgierig aan.

“Ja, wie was die lekkere griet?” ook Thomas had haar duidelijk opgemerkt. Hij gaf hem een woedende blik, waarop Thomas zijn schouders optrok en zijn beide handen ter teken van overgave in de lucht stak. “Die lekkere griet is van mij, dus je blijft mooi met je poten van haar af.” snauwde Jonas.

Thomas en Lucas keken elkaar aan en schoten in de lach.

“Niet van jouw gewoontes om zo agressief te zijn, maar ze is toch van je gaan lopen.” Thomas gaf hem een duwtje met zijn elleboog en ook Jonas schoot in de lach.

“Ik heb in elk geval toch haar nummer.” lachte hij.

Lucas stak zijn biertje omhoog.

“Laat ons daar op klinken.”

Ze staken allemaal hun biertjes bij elkaar en klonken.

Aan het einde van de avond wandelde hij weg van het café, zijn gedachten waren nog steeds bij het meisje van daarnet. Die blik in haar ogen, de uitstraling die ze had, ze was gewoon prachtig. Bloedmooi. Hij moest steeds terug denken aan die blik in haar ogen toen ze op de grond lag en twijfelde of ze zijn hand zou aannemen.

Maar hoe kon hij er nu voor zorgen dat hij haar terug zag? Het was duidelijk dat ze niet stond te springen om af te spreken, en aangezien hij niks over haar wist was het bijna onmogelijk om ervoor te zorgen dat hij ze ergens toevallig

tegenkwam. Nee, hij moest het slim aanpakken. Jonas stapte in zijn wagen en reed naar huis.

Thuis aangekomen gooide hij zijn sleutels in het bakje naast de deur en trok zijn schoenen uit, plofte neer in de zetel en zette de tv aan. Het was alsof hij doelloos was, hij zapte wat rond maar kon nergens zijn aandacht bijhouden.

Zijn gedachten dwaalden steeds weg. Naar een blonde dame die hem bij de eerste aanblik betoverd had. Zou hij haar een sms sturen? Per slot van rekening had hij haar nummer. Maar hij wou niet te gretig overkomen. Telkens als hij een sms getypt had, wiste hij hem snel en klapte zijn gsm dicht.

Na ettelijke pogingen besloot hij dan maar om te gaan slapen. Uren gingen voorbij maar hij kon de slaap niet vatten. Hij staaarde naar het plafond en probeerde wanhopig om in slaap te vallen. Telkens als hij zijn ogen sloot zag hij het beeld van haar. Hoe ze alleen zat op het krukje en langzaam een lange krul rond haar vingers draaide.

Telkens hij daaraan dacht, dacht hij hoe het zou voelen als hij met zijn handen door haar haren zou gaan, als ze gehurkt voor hem zat en zijn pik langzaam in haar mond liet glijden. Hoe hij haar aan zijn bed zou vastbinden en haar lang en hard zou neuken. Hij kreunde gefrustreerd. Hoe kon hij nu zo een gedachten hebben van een meisje die hij amper gezien of gesproken had. Nog nooit eerder had hij zich zo gevoeld, hij was wel bezitterig maar dit was zoveel meer dan dat. Dit voelde alsof de aarde langzaam van onder zijn voeten weg schoof.

Blijkbaar moet hij toch in slaap gevallen zijn, want de volgende ochtend werd hij wakker van het gepiep van zijn wekker. Hij kreunde en deed het alarm af. Hij draaide zich terug om en plofte neer op het matras. Aangezien hij maar een korte nacht had gehad besloot hij om eerst een goede douche te nemen alvorens een stevig ontbijt te nemen.

Hij wandelde snel naar de badkamer en poetste zijn tanden, waarna hij een douche nam. Het warme water deed

deugd aan zijn vermoeide spieren. Hij sloot zijn ogen even om van de warmte te genieten. Opnieuw zag hij haar voor hem op de grond liggen. De pijn duidelijk op haar gezicht. Hij kreunde gefrustreerd, hij zou echt zijn gedachten moeten verzetten om de dag door te komen. Na de douche wandelde hij naar de inloopkast en trok een jeans aan met daarboven een los rood hemd.

Eenmaal aangekleed begaf hij zich naar de keuken en haalde wat fruitsap uit de ijskast. De zoete smaak gleed over zijn lippen. Na enkele boterhammen wandelde hij naar de venster en genoot van het uitzicht. Jonas begon radeloos te worden, en dat was absoluut niet van zijn gewoontes. Jonas was iemand die heel goed wist wat hij wilde en hoe hij het wilde. Hij had twee opties, ofwel probeerde hij haar te vergeten, dat zou de gemakkelijkste oplossing zijn. Maar na afgelopen nacht leek het hem duidelijk dat dat niet ging gebeuren. Ofwel werd ze de zijne. Al zou het hem zijn laatste adem kosten, hij moest en zou haar bezitten.

Ze kende hem misschien nog niet, maar zo zat Jonas nu eenmaal in elkaar. Als hij voor een vrouw koos, dan werd ze de zijne. Volledig. Dan werd ze zijn bezit. Hij was vastbesloten het rustig aan te doen, want iets zei hem dat dit niet makkelijk ging worden. De angst die in haar ogen stond, die kwam ergens vandaan. Hij zou alles van haar te weten komen. Dat kon enkel beginnen als hij haar een sms stuurde. Hij had haar nummer, dat was het enige wat hem zou voorruit helpen als hij iets wilde bereiken.

Zijn gsm lag op zijn nachtkastje, hij toetste snel een sms in. Hij staarde nog even naar zijn gsm, niet zeker of het wel een goed idee was. Voor hij zich kon bedenken duwde hij op verzenden. Nu was het enkel afwachten of ze zou reageren. Wat zou hij doen als ze niet zou reageren? Het zou een lange dag worden.

Hij klapte zijn gsm dicht en stak hem in zijn broekzak. Hij viste zijn sleutels uit het bakje naast de deur, nam zijn

aktentas en begaf zich naar zijn wagen. De hele rit naar het werk dacht hij na over hoe hij het zou aanpakken. Misschien dat het werk ervoor zou zorgen dat hij niet meer aan haar dacht.

Als je dat gelooft ben je echt een idioot!

Jonas duwde het gaspedaal volledig in. Hij kon niet snel genoeg op het werk zijn. Hopelijk kon hij daar zijn gedachten even verzetten.